

ESTAPÉ RESPON

La fàbrica xinesa

— Professor Estapé, penseu que la Xina és una amenaça per a la indústria occidental?

— Al llarg del que queda de segle XXI, amb el que pugui diferenciar-se la predicció de la profecia, serà el rival més important que es pugui imaginar de l'actual hegemonia dels Estats Units.

— El tèxtil, l'electrònica de consum, fins i tot els apicultors, els productors de mel... es queixen de les importacions xineses.

— I fan bé, així s'acostumaran a queixar-se més endavant els altres.

— Per què la Xina s'està convertint en la fàbrica del món?

— Perquè s'ha fet treballar 1.200 milions de persones, o 850 milions en edat activa, amb disciplina i amb una bona visió, impensable en la Xina parida per Mao Tse Tung, que diu: "Feu-vos rics, que això és compatible amb el comunisme."

— Sembla que, a part de fabricar, també estan posant l'accent en la investigació pròpia, això és més perillós per a Occident?

— Naturalment, si investiguen i troben el que busquen, i ho fan al mateix temps i més de pressa que a Occident, ens trobarem amb l'aparició de productes d'una qualitat inimaginable però, a més, a preus de saldo.

Em deien que a Xangai hi ha tota una sèrie d'establiments de mitjana empresa, de bolígrafs, plomes, cartes, etc., tot això que se'n diu el guariment d'una oficina o d'un establiment bancari, a un preu límit de 3 euros cada producte!

— El fet que pervisqui un sistema de poder polític encara molt centralitzat, combinat amb la llibertat de mercat, facilitada aquest miracle xinès?

— Evidentment, perquè la barreja del lliure mercat amb l'estratègia d'agenollar-se davant de les doctrines de partit permet que això funcioni.

Amb molta distància, em recorda la mentalitat espanyola a la dècada dels

seixanta. Durant deu anys es va créixer el 10 per cent en termes reals. I la Xina està creixent el 9 per cent en termes reals.

— Creieu que la Xina es convertirà en la gran potència econòmica mundial en els pròxims anys?

— No m'estranyaria gens que a la dècada dels anys vint d'aquest segle XXI el PIB de la Xina arribi a superar el dels EUA.

— Això pot portar enfrontaments amb els Estats Units i Europa?

— Sí, però l'enfrontament és fotut perquè, si creixen més i produeixen més, ja veurem què fan.

— En aquest racó del Mediterrani, quin futur ens espera, el de ser els cambrers del món, o ni això?

— M'estimo més que sigui el de ser cambrers del món. Evidentment em costa veure qui i com convertirà l'economia espanyola en l'economia de Mònaco.

— Com és que ningú no refrega als xinesos la violació dels drets humans i la falta de democràcia?

— Perquè són 1.250 milions. I perquè quan Bush parla de l'Eix del Mal, s'ocupa de l'Iran i de Corea del Nord i se'n guarda prou de parlar de la Xina, perquè són masses.

— Tant els nord-americans com els europeus s'estan plantejant posar fre a les importacions de tèxtil xinès que estan inundant el mercat. Creieu que té algun sentit, ara que s'ha estès el dogma del lliure comerç i la supressió de barreres?

— No, el que és cert és que una vegada més tenim una mostra de la hipocresia del lliure comerç en mans dels rics.

— Treiem ferro a la qüestió. Professor Estapé, penseu vós que en l'imaginari col·lectiu d'Occident encara perviu la imatge de Fu-Mantxú?

— No, perquè hi ha una incomprensió completa del país. Tot el que els economistes occidentals sabem de la Xina, se sap a glops.

Toni Cañís

Esmolant eines

Circula un missatge per Internet que exhorta la població espanyola, un cop reeixit el boicot al cava català, a boicotejar també La Caixa. A retirar-ne els diners dipositats, vaja. No es tracta d'un libel més. És un document treballat, documentat, on es retrata fidelment l'expansió territorial de les oficines de La Caixa pel territori espanyol i les participacions que té l'entitat en empreses estratègiques per a l'economia de l'estat. Amb una conclusió ben senzilla: no s'ha de permetre que els estalvis dels espanyols siguin utilitzats pels usurers catalans per controlar l'economia del país amb la connivència del Govern socialista. Vet aquí com els guardians de les essències han trobat ja un altre camp de batalla, l'econòmic, i un altre enemic, La Caixa, per defensar-se de l'insaciable imperialisme català. L'entitat financera seria el braç armat de Maragall i Carod-Rovira. Vist des d'aquí potser fa riure, però el cert és que reflecteix un corrent d'opinió que comença a tenir adeptes en el món econòmic madrileny. El Govern del PSOE està a punt d'obrir la veda de les fusions i adquisicions en un sector tan sensible i enquistat per la dreta espanyola com és el de l'energia, i assistim als primers moviments defensius. De moment, Caja Madrid ja s'ha rascat la cartera per convertir-se en el primer accionista d'Endesa i doblar la participació que hi té La Caixa. Amb això, blindat Manuel Pizarro en la presidència i fa gairebé impossible a l'entitat catalana d'accedir al consell d'administració. Si el ministre Montilla vol canvis en les cúpules de les grans empreses privatitzades i La Caixa aspira a formar un gran grup energètic, uns i altres hauran d'afanyar-se, perquè potser aviat ja estarà tot dat i beneït.

Toni Cañís

L'ENTRELLAI